

Je naprosto nezbytné

Hana Zagorová

Je naprosto nezbytné,
aby nebe bylo blankytné,
hvězda, aby plála,
člověk vyšel z mála,
hlas zněl jako hlas má.

Je naprosto žádoucí,
láska aby hřála za nocí.
To je naprosto důležité,
abych byla šťastná.

Co vlastně o tom víš,
máš půlnoc, když svítá.
To se budí nový den
a ránem voní.
Když odcházíš,
déšť chodníky smáčí,
jen sotva do očí
ti mohu pohlédnout.

Proč nosíš na svém slunci stín?
Štěstí tě poutá málo čím,
nikdy nezeptáš se, jak to chápu já.

A proto říkám dál...

Je naprosto nezbytné,
aby nebe bylo blankytné,
hvězda, aby plála,
člověk vyšel z mála,
hlas zněl jako hlas má.

Je naprosto žádoucí,
láska aby hřála za nocí.
To je naprosto důležité,
abych byla šťastná.

A ještě chci ti říct,
že moc mě to trápí,
jak jsi nedotknutelný,
sám v sobě bloudíš.
Neumíš stát za duhových svítání,
vždyť jen z bouřek máš své vnitřní počasí.
Uprostřed nálezů a ztrát
zas více přízně mám ti dát,
nikdy nezeptáš se, co chci vůbec já...

A proto taky říkám dál,
je naprosto nezbytné,
aby nebe bylo blankytné,
hvězda, aby plála,
člověk vyšel z mála,
hlas zněl jako hlas má.

Je naprosto žádoucí,
láska aby hřála za nocí.
To je naprosto důležité,

abych byla šťastná.

Je naprosto nezbytné,
aby nebe bylo blankytné,
hvězda, aby plála,
člověk vyšel z mála,
hlas zněl jako hlas má.

Je naprosto žádoucí,
láska aby hrála za noci.
To je naprosto důležité,
abych byla šťastná.

Je naprosto nezbytné,

aby nebe bylo blankytné,
hvězda, aby plála,
člověk vyšel z mála,
hlas zněl jako hlas má.

Je naprosto žádoucí,
láska aby hrála za noci.
To je naprosto důležité,
abych byla šťastná.